

Arrest

nr. 180 558 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 november 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich voor zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door zijn ‘vriend/partner’ S.H. worden aangevoerd in het kader van diens asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door zijn ‘vriend’ aangehaald, niet betwist.

Inzake zijn 'vriend' S.H. (zaak nr. 195 091) werd als volgt beschikt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan de beweerde homoseksuele relatie en geaardheid van verzoeker en diens beweerde partner/vriend D.A. Hij wijst er in de beslissing vooreerst op dat verzoeker en D.A. niet zijn ingegaan op de heroproeping door het Commissariaat-generaal, hetgeen, zo wordt gesteld, duidt op een gebrek aan interesse in hun asielprocedure welke de ernst van hun asielaanvraag en de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees voor vervolging in Bangladesh ondermijnt. Daarnaast wordt erop gewezen dat verzoeker geen enkel (overtuigend) document ter ondersteuning van zijn identiteit, verblijf in Italië of reisweg voorlegt, en gesteld dat zijn verklaringen en die van D.A. twijfels doen rijzen over de authenticiteit van de documenten die zij voorleggen in het kader van hun asielaanvraag. Dienaangaande wordt ook opgemerkt dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde betreffende zijn leeftijd en/of verblijf in Italië. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker niet kan overtuigen van zijn beweerde relatie met D.A. en het incident dat zou hebben plaatsgevonden in Bangladesh waardoor zij het land dienden te verlaten. Er wordt benadrukt dat verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen gaf betreffende zijn verblijf in Italië, en vastgesteld dat verzoeker en A.D. geen asielaanvraag indienden in Italië, ofschoon zij hiertoe de mogelijkheid hadden, hetgeen, zo luidt het, een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en als dusdanig de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees ondermijnt. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker en D.A. meerdere tegenstrijdige, vage en niet doorleefde verklaringen aflegden in verband met hun relatie, en zij niet in staat zijn het Commissariaat-generaal te overtuigen van hun (bewustwording van hun) homoseksuele relatie in een homofobe omgeving. Verzoekers verklaringen en die door D.A. afgelegd ondermijnen, aldus de commissaris-generaal, hun beweerde homoseksuele geaardheid.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

Verzoekers verwijzing naar welbepaalde rechtsleer en rechtspraak aangaande (zogenaamde) omissies is ter zake niet dienstig of relevant. Immers, in casu hebben de talrijke vastgestelde contradicties en incoherenties geen betrekking op het (door verzoeker en zijn vriend D.A.) tijdens het ene gehoor wel en andere gehoor niet vermelden van welbepaalde omstandigheden, doch wel op het tijdens eenzelfde verhoor alsook tijdens de verschillende (opeenvolgende) gehoren afleggen van zeer uiteenlopende en manifest incoherente verklaringen/versies omtrent diezelfde bepaalde omstandigheden, incoherenties welke dus bezwaarlijk (ernstig) kunnen worden toegeschreven aan het feit dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken korter en minder uitgebreid is dan het verhoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde ongerijmdheden en incoherenties en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met de vlucht uit het land van herkomst.

Verzoekers huidig betoog, ter verschoning voor zijn verzuim en dat van D.A. in Italië asiel aan te vragen, dat “de Bengaalse gemeenschap in Italië talrijk aanwezig” is, werpt geen ander licht op en doet geenszins afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat “het feit dat” verzoeker “in Italië zelf de Bengaalse gemeenschap opzocht gezien” hij “bij Bengalen verbleef, (...) uiterst eigenaardig is gezien” zijn “situatie”. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat hij en zijn vriend D.A. “pas in België (...) enkele taboe's rond hun homoseksualiteit” hebben “kunnen doorbreken en bezochten zij homobars in ondermeer Brussel”, wijst de Raad op de vaststelling in de bestreden beslissing dat niettegenstaande/ondanks hun beweringen, gestaafd met een plannetje, dat zij naar een club voor homoseksuelen in Brussel zijn geweest, zowel verzoeker als D.A. de naam van die club niet eens kenden/konden noemen. Evenmin kenden zij enige andere ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in

België, noch waren zij in staat om organisaties op te noemen die opkomen voor de rechten van homoseksuelen in België, en lieten zij na zich hieromtrent te informeren.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

Bijgevolg lijkt verzoeker evenmin aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 november 2016, voert verzoekende partij aan dat zij onterecht is afgewezen omdat zij in Italië is geweest zonder asiel te hebben aangevraagd. Voorts stelt verzoekende partij dat het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een tweede oproeping niet wilt zeggen dat zij geen interesse heeft in haar asielaanvraag of dat haar asielaanvraag niet ernstig zou zijn. Verzoekende partij vervolgt dat haar verweten wordt geen doorleefde verklaringen te hebben gegeven met betrekking tot haar geaardheid, terwijl de commissaris-generaal voor de appreciatie geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij uit Bangladesh komt waar het niet evident is om te zeggen dat je homo bent, en dat dit ook de reden is dat zij, net aangekomen in België, niet op de hoogte was van het homocircuit. Verzoekende partij vraagt een gedegen onderzoek en wijst er nog op dat het zeer moeilijk is om over haar geaardheid te spreken en zij veel schroom heeft. Op de vraag naar haar vriend, stelt verzoekende partij dat zij geen contact meer hebben aangezien hij een andere vriend heeft.

Verzoekende partij haar kritiek als zou de commissaris-generaal geen rekening hebben gehouden met het feit dat zij uit Bangladesh komt waar het niet evident is om te zeggen dat je homo bent, vermag geenszins afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de talrijke concrete vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar voorgehouden homoseksualiteit, zoals o.a. de vaststelling dat verzoekende partij en haar beweerde (ex-)partner en vriend H.S. meerdere tegenstrijdige, vage en geenszins overtuigende of doorleefde verklaringen aflegden omtrent tal van belangrijke elementen met betrekking tot de kern van hun relatie en relaas, zoals onder meer aangaande de beginperiode van hun beweerde relatie, hun eerste seksueel contact, en voorts o.a. ook de bewustwording van hun geaardheid en gevoelens in een homofobe omgeving. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal terecht heeft vastgesteld en geoordeeld dat aan de beweerde homoseksuele geaardheid van en relatie van verzoekende partij met haar beweerde (ex-)vriend H.S. geen geloof kan worden gehecht. In weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen hieromtrent, wordt door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij uit Bangladesh afkomstig is, doch er wordt in de bestreden beslissing op grond van de verschillende vaststellingen, die niet worden ontkracht of weerlegd, terecht geoordeeld dat verzoekende partij haar beweerde vervolgingsproblemen in en vrees ten aanzien van Bangladesh ongelooftwaardig zijn.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat het feit dat zij uit Bangladesh komt waar het niet evident is om te zeggen dat je homo bent, ook de reden is dat zij net aangekomen in België niet op de hoogte was van het homocircuit, wijst de Raad nog naar de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat *“waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift oppert dat hij en zijn vriend D.A. “pas in België (...) enkele taboe’s rond hun homoseksualiteit” hebben “kunnen doorbreken en bezochten zij homobars in ondermeer Brussel”, wijst de Raad op de vaststelling in de bestreden beslissing dat niettegenstaande/ondanks hun beweringen, gestaafd met een plannetje, dat zij naar een club voor homoseksuelen in Brussel zijn geweest, zowel verzoeker als D.A. de naam van die club niet eens kenden/konden noemen. Evenmin kenden zij enige andere ontmoetingsplaats voor homoseksuelen in België, noch waren zij in staat om organisaties op te noemen die opkomen voor de rechten van homoseksuelen in België, en lieten zij na zich hieromtrent te informeren.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de asielzoeker toe om zijn homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de asielzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (*Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, § 62 - 66).

Van verzoekende partij kan en mag derhalve in alle redelijkheid worden verwacht, nu haar beweerde homoseksuele geaardheid en (voormalige) relatie met H.S. aan de basis zouden liggen van haar vervolging in en vrees ten aanzien van haar land van herkomst en gelet ook op haar verklaring ter terechtzitting dat het in Bangladesh niet evident is om te zeggen dat je homo bent, haar verklaarde

homoseksuele geaardheid en relatie met H.S. aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, waar ze echter, gelet op de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing welke zij geenszins ontkracht of weerlegt, in gebreke blijft.

De Raad wijst er voorts op dat, waar verzoekende partij laat gelden dat ze onterecht werd afgewezen omdat zij in Italië is geweest zonder asiel te hebben aangevraagd en dat het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een tweede oproeping niet wil zeggen dat zij geen interesse heeft in haar asielaanvraag of dat haar asielaanvraag niet ernstig zou zijn, er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven van de bestreden beslissing en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, welke door verzoekende partij geenszins worden ontkracht of weerlegt of in een ander daglicht gesteld, die de commissaris-generaal terecht hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielaanvraag en de ongegrondheid van haar asielaanvraag.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij geen contact meer heeft met H.S. aangezien die een andere vriend zou hebben, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 oktober 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Op 9 januari 2017 wordt de Raad in kennis gesteld dat verzoekende partij haar vriend H.S. op 23 november 2016 vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Bangladesh, zijn land van herkomst.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS